

A magyar jobboldal identitásválsága

2014 november 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Egy jobboldali párt nemzeti és nyugatos, atlantista és európai, egyszerre jövőorientált és hagyománytisztel?, és nem akarja a realitásoktól elrugaskodva, kormányzása négy éve alatt felforgatni a világot.

Az amerikai diplomáciai konfliktus és a visszavont netadó hirtelen új helyzetet teremtett a magyar politikai életben.

A háromszoros választáson elsöpr? fölényrel gy?z? Fidesz mintha túlnyerte volna magát. Meglep?, de tény: két ilyen ügy képes volt a magabiztos pártot elbizonytalanítani. Mert ne tévedjünk: abban, hogy Orbán visszakozót fújt a netadó ügyében, nem pusztán az a néhány tízezer lelkes fiatal (és dühös id?sebb) tüntet? játszott kulcsszerepet, akik a demonstráció tömegét adták. Sokkal fontosabb lehet az elemi erej? felháborodás és elbizonytalanodás, amelyet saját táborán belül érezkelhetett a Magyarországot szerencsétlen pillanatban néhány napra elhagyó Orbán, rögtön visszatérése után. Nem csak a jobboldali médiumok ítélték el szinte egységesen az ötletet, hanem hallani lehetett a frakción belüli ellenállás hangját is, és valószínűleg a törzsszavazók táborából is érezkelhet? lehetett a visszajelzés.

TESSÉK VÁLASZTANI

Ezért nem csak az a következ? id?szak kérdése, hogy a demonstrálók képesek-e, egyáltalán kívánják-e magukat hosszabb távon is m?köd?képes er?vé szervezni a szabadabbá vált politikai baloldalon. Az is fontos, hogy mennyire erodálta Orbán tekintélyét az eset, s mennyiben járult hozzá a táboron belüli egyensúly átrendez?déséhez a két ügy együttes hatása.

Az alábbiakban egy e kérdéshez kapcsolódó részletkérdéssel szeretnék foglalkoztatni. Azt az er?s állítást szeretném kifejteni és megindokolni, mely szerint a jobboldal identitásának válsága is kiütközött a két ügyben. Aa pragmatikusan sikert elér? kormányf? háttérbe szorította az érdemi szellemi munkát a párt holdudvarában, mindent a haszonkalkulációnak rendelve alá. Ebb?l kifolyólag a politikai irányválasztás bizonytalanná vált. De sarkosabban

is fogalmazhatok:

- a vélhetően a tanácsadókra hallgató kormányfőt igencsak tévútra vezették azok a környezetében kibontakozó lázalmok, amelyek a keleti nyitás fogalmában összegezték.

- Továbbá: a külpolitikai irányvesztés összefüggésbe hozható a magyar jobboldal identitásának bizonytalanságaival, hogy nincs jól kimunkált önképe ennek a tábornak, s ezért nem képes megfelelő korlátokat szabni a kormányzati politika gyakorlat, politikai haszonszerzés, netalán korrupció vezérelte húzásainak. De lássuk egyenként ezt a két kérdést.

Úgy tűnik, a jobboldali táboron belül éles kritikával fogadják a támogatók Szijjártó Péter külügyminiszteri kinevezését. Ennek csak részben az az oka, hogy a jobboldal igencsak tekintélytisztelő, s a fiatal miniszter nem képes magával szemben tekintélyt ébreszteni. Nagyobb bajnak tűnik az, hogy vele társítják a támogatók azt a külpolitikai koncepciót, amelynek lényege, hogy a külpolitika helyét a külgazdaság veszi át, s hogy a nyugati partnerek helyét – legalábbis a célkitűzésekben – a (potenciális) keleti partnerek veszik át. Az amerikai nyomásgyakorlást az emberek Szijjártó fellépéséhez köthetik, s így a miniszter támogatottsága már akkor erodálódni kezdett, amikor éppen csak hivatalba lépett. Megítélésének javítását nem segítette a tömeges elbocsátások híre, a Magyar Külügyi Intézet radikális átalakítása, s az olyan indokolhatatlan lépések, mint amilyen az észtországi magyar nagykövetség bezárása.

Am hosszú távon még fontosabb lehet, hogy a külpolitikai irányvesztés alapja a kortárs magyar jobboldali gondolkodás mélyén rejlő tisztázatlanság. Ez nyilvánult meg az emlékmű ügyben, ez a Magyar Krónika című lap, vagy a Magyar Művészeti Akadémia körül kialakult áldatlan és fel nem oldott vitákban-feszültségekben. Jelenleg a pártnak nincs kellő tekintéllyel bíró kultur- és tudománypolitikusa. A jelek szerint Orbán és a Fidesz vezetősége mind a mai napig nem tud mit kezdeni a hazai véleményformáló értelmiséggel, abban szükségszerűen potenciális ellenséget lát. A hatalmat körülvevő értelmiség pedig lázalmokba menekül, nem a mában él, elavult vagy életidegen nézetek és végig-nem-gondolt ideológiák rabja. Csak így fordulhatott elő, hogy senki nem nyomta meg a vészjelzőt a kormányfő környezetében, hogy Putyinnal túl messzire ment, hogy Európában szinte kizárólag ellenséget látni önvészélyes politika, és hogy az amerikai viszonylat elhanyagolása több mint kockázatos, főleg akkor, amikor háború dúl a határunk túloldalán. És ennek köszönhető, hogy nem ismerték fel, milyen gyúanyag rejlik az internetadó ötletében.

Úgy tűnik, a fideszes tábor egy olyan tömegpszichózis rabja, amely mindenütt ellenségeket keres/talál, s amely nem mindig képes a józan mérlegelésre, a történelmi tanulságok érett feldolgozására, és a jelen kihívásaira sem tud elég kreatívan válaszolni. A sérelmi politizálás 19-20. századi logikáját követi ez a gondolkodásmód, a nemzeti bezárkózás mutatkozik meg benne, a „szabadságharcos” mentalitás az eleme, és a messzeségbe projektált reményeket élteti.

Ezzel magyaráznám, hogy a Fidesz vezetése nem észlelte időben az amerikai kockázatot, és hogy a szokatlan diplomáciai gesztust inkább ellenséges megnyilvánulásnak tekinti, mint megfontolandó szövetségi figyelemztetésnek. Ha a velünk mindig szolidáris lengyelek viszonyulásához hasonlítjuk a magyar kormány világpolitikai tájékozódását, akkor nem tudjuk megállni azt a tanulságot, hogy a történelmileg kiérlelt politikai realitásokról megfeledez, önféj és önvészélyes különutasság nyilvánul meg a harmadik Orbán-kormány nemzetközi orientációjában. Ady költészetének régi szimbóluma, az eltévedt lovas jut az ember eszébe. A keleti nyitás doktrínájába merevedett, a külgazdaság mentőangyalát akaratosan? magyar külpolitika rossz úton jár.

Az internet megadóztatásának ötlete pedig a kormányzat önmagáról kiállított ítéleteként is olvasható. Egy olyan kormányt mutat e törvényjavaslat, amelyet nem érdekel a digitális jelen, és a tudást kérő épülő jövő, amely elfeledkezett a 20-as és 30-as generációról – amelynek már jó része egyébként el is hagyta az országot, s amely csak lassan látja be, hogy a kétharmados többség hamar beomlik, ha elvesz a politikai rugalmasság és a helyes ítéletképeség a vezetőkből és a szellemi irányítókból – például a közmédia elitjéből.

A tanulság? Meggyőződésem szerint a Fidesznek újra kell értékelnie külpolitikai irányultságát, s kertelés nélkül vállalnia kell, hogy az ország mindennek ellenére a nyugati civilizáció része. Továbbá újra kell értékelnie a fiatalsággal, az értelmiséggel kapcsolatos politikáját, s ki kellene nyitnia a 2/3-on túli világ felé is. Ami azt is feltételezi, hogy az ország nem válhat a fideszes belső küzdelmek és a jobboldal identitásproblémája áldozatává. Egy jobboldali párt nemzeti és nyugatos, atlantista és európai, egyszerre jövőorientált és hagyománytisztelő, és nem akarja a kormányzás négy éve alatt felforgatni a világot. Legfőképpen pedig nem akarja úgy boldogítani a polgárokat, hogy azokkal nem képes (a PR célzatú nemzeti konzultáción túl) érdemi párbeszédet folytatni. A

politika m?vészete azt tanítja, nem mindent lehet az er? nyelvén elintézni, szükség van politikai okosságra, id?nként bölcsességre is.

Hörcher Ferenc - <http://mosmaiorum.blog.hu>

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló